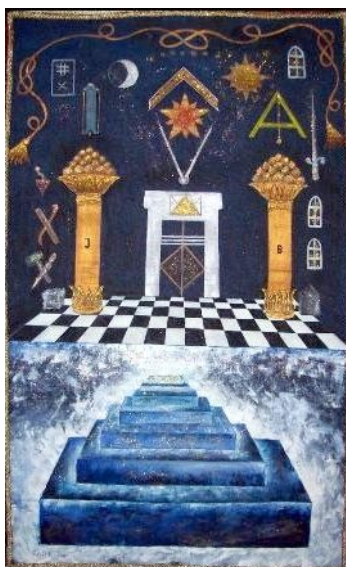

Za 12-ti broj Sirijusa dva edukativna teksta o tome kako se treba ponašati tokom slobodnozidarskih radova kao i dva teksta o filozofskom aspektu slobodnog zidarstva. Malo o ćutanju, malo o disanju, malo o Fihteu i nešto o Kabali...

Sadržaj:

■ Obaveza ćutanja u Slobodnom Zidarstvu	2
■ Disanje kao duhovnost	4
■ Misija masonerije sa osvrtom na Fihteovu "Filozofiju masonstva"	8
■ Paralele Masonerije i Kabale	12

ОБАВЕЗА ЋУТАЊА У СЛОБОДНОМ ЗИДАРСТВУ

Ћутање има суштинско значење у Слободном зидарству. У ритуалу иницијације за Први – Ученички степен јовановског система Слободног зидарства са обавезом ћутања кандидат се упознаје током полагања заклетве када се, између осталог, обавезује речима: „Кунем се на три Велика Светла да ћу ћутати о обичајима и унутрашњим стварима Слободног зидарства и да нећу ни са ким о томе говорити, кога нисам са сигурношћу препознао као Слободног зидара“.

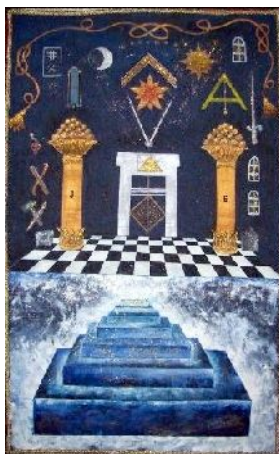
Не треба мешати ћутање и масонску тајну. Масонска тајна се открива инициранима кроз њихово учење и лична размишљања и по својој суштини је несаопштива. Ћутање представља само једну дисциплину која се прихвата слободном вољом и у којој слободни зидари виде „васпитни метод или средство иницијацијског образовања“. По завршетку сваког рада слободни зидари понављају заклетву коју су дали приликом иницијације, а то је да ће „поштовати закон ћутања“, тј. да неће ни најмању ствар открити профанима од онога што је речено и одлучено у Ложи, а уздржаће се од сувишне приче чак и у присуству браће која су била одсутна са рада. Такође, Закон ћутања прописује Слободним зидарима да не упознају профани свет са информацијом да неко припада братству, као ни о обредима и ритуалима које примењују у току рада. Током ритуала у Првом - Ученичком степену они Слободни зидари који се обраћају браћи док је Ложа у раду стално се подсећају на ову своју обавезу показујући ученички „знак“.

Закон ћутања се не примењује само на профани свет, већ морају да га поштују сва браћа на свим степенима у односу на Слободне зидаре који нису у њиховом степену, и то у погледу обављања радова и обреда. Постоје инструкције које мајстори не изговарају пред помоћницима и ученицима, као и инструкције које помоћници изговарају пред мајсторима, али их не изговарају пред ученицима.

За сваки степен Слободног зидарства постоји упутство за обуку у облику питања и одговора. Питања су постављена на начин који подстиче на размишљање. Онај ко размишља, тражиће суштину, а неће само учити уобичајене одговоре које би требало да зна напамет. Када се обука обавља у Ложи, питања поставља Први Надзорник, а одговоре даје Други Надзорник. На питање Првог Надзорника „Где се налазе Ученици?“, Други Надзорник одговара: „На Северу, који преставља свет мање осветљен, јер Ученици, познавајући само основе Слободног зидарства нису у стању да поднесу исувише јако Светло“.

И зато је основна дужност ученика да у полутами Севера ћути и учи у току рада када је Ложа затворена за погледе профаних. Ученик може да говори само уколико представља неку Инструкцију или на изричит позив старешине, или у изузетном случају, након што је замолио неког од мајстора да за њега затражи реч. Сам за себе и по свој сопственој вољи Ученик не би требао да тражи реч. Познати швајцарски публициста, писац многобројних књига које обрађују слободнозидарску тематику Освалд Вирт каже: „Забранити себи да говоримо, да бисмо се присилили да слушамо одлична је интелектуална дисциплина када хоћемо да научимо да мислимо“. Дакле, ученици могу своје захтеве упутити старешинству у писаном облику и предати га обреднику током кружења Кутије предлога. Постоје обедијенције у свету, али и у Србији, које на радовима својих Ложа чак ускраћују ученицима право гласа, јер ово право имају, пре свих, мајстори Краљевске уметности, а затим и помоћници.

Није довољно прочитати један текст на тему придржавања обавезе ћутања у Ложи да би се ученици придржавали овог древног правила. Потребно је континуирано подсећање старешине у току рада и старије браће за белом трпезом да ћутање ученику не треба да представља казну, већ подстицај на акцију која је корисна само ако дође у прави час. Ако смо нестрпљиви, излажемо пропасти целокупну припрему која треба да протекне у ревности коју предузимамо током радова. То су Масони знали још у 18. веку. Стара латинска изрека „Слушај, гледај, ћути, ако желиш живети у миру“, била је њихов мото.

И на крају да кажем, уколико се наша браћа ученици уздрже од коментарисања овог текста, биће то добар знак да су на добром путу у трагању за Светлошћу.

Бр.: П.П.

Ложа „Ѓорђе Вајферт“ Београд

Дисање као духовност

Прве радње које смо као Ученици Краљевске уметности научили у радионици Слободног зидарства односиле су се на начин стајања, ходања и седења, независно од активности које су се одвијале паралелно са тим стањима. На тај начин створени су услови материјалног – физичког понашања као темеља за духовну надоградњу. У великој су заблуди они који верују да могу достићи духовне планове Природе, а да пре тога не прођу кроз материју – физички облик који ће уобличити у израз духовне моћи, јер први степен у развоју Мајстора Масона јесте мајсторство над конкретним условима живота и развој чулних центара који ће касније постати канали за изражавање духовних истина.

Рудолф Штајнер износи да прво треба створити услове за тајног ученика, а као први услов износи потребу да своју пажњу морамо усмерити на унапређење телесног и духовног здравља. На сличан начин, у старим објашњењима обавеза тајног ученика, разматрају се духовни захтеви онога који осећа, да би се мистички могао повезати са великим духовним братством које је сакривено иза езотеричног ритуала. У низу захтева овде се од суштинског значаја истиче довољно проучавање предмета анатомије. Тело је живи храм живог Бога и према њему се треба понашати сагласно томе. Дисање, не само да одржава живот, оно је у том смислу и веза са нашом душом, са живим Богом.

Вратићу се правилном стајању, посебно у Братском ланцу и правилном седењу. Али пре свега хоћу да напоменем да ако мислимо да дисањем покрећемо дијафрагму и плућа ради снабдевања ткива кисеоником, имаћемо један приступ, али ако сматрамо да је циљ смирење и контрола ума, имаћемо сасвим други приступ. Ја у овом случају причам о чулима у положају који треба да обезбеди правилан проток ваздуха и ментални став који у себи треба да садржи и неку врсту самопоштовања – прав достојан став.

Човек чулима опажа свет, али човек не живи по диктату чула! Он живи кроз процес дисања. Ако питате зашто је човек жив онда морате схватити његово дисање. Ми удахом уносимо у тело кисеоник који је потребан за живот. Он затим, прожима цело тело у којем лебди хиљаде честица угљеника. Када се кисеоник меша са угљеником, настаје угљен-диоксид. Исто као када се кисеоник меша са каменим угљем, пуним угљеника, настаје CO_2 . Угљеник је, такође присутан у свим биљкама, животињама, камену ...

Закључак: наш живот се одвија путем сталног инкорпорирања нашег тела у остатак света, удисањем кисеоника и издисањем угљен-диоксида. Ако би ова просторија била пуна CO_2 , ми небисмо могли да живимо овде. CO_2 је смрт, а кисеоник је живот!

Дакле, наш живот стално осцилира између живота и смрти у уздисају и издисају. Замислите да сањате... Откључавате, а не можете да откључате. Неко виче изнутра!

„Осећате страх!“

Замислите ... ставите марамицу на уста ... и не можете да дишете!

„Осећате страх!“

Значи „СТРАХ“ зависи од удисаја и издисаја!

Закључак: ми не живимо са нашим мишићима и костима, већ са ваздухом који дишемо!

Човек је изложен силама Земље, а сила Земље јесте распадање и разградња. Ми само табанима стојимо на земљи, а усправљамо се ка вишим световима дисањем! И на тај начин се супростављамо разграђујућим силама Земље! Човек стари, јер су његове супстанце захваћене силом Земље, а остаје у животу, ако се стално заштићује од земље процесом дисања.

Следи закључак: дисање је наша заштита од силе Земље!

Следи банални закључак: дисање је живот!!!

Када човек није у стању да правилно дише, он се враћа у положај пре зачећа, раствара у космички етар и враћа у свет из којег је дошао.

Следи закључак: ако разумемо дисање, ми разумемо рођење и смрт!

Рудолф Штајнер каже: „Лек за болест је у издисању Земаљских утицаја, који делују на оболелу особу“. Практиканти Јога дисања сматрају да удахом уносимо енергију ваздуха, који називају прана. „ПРАНА“ је универзална космичка енергија, која се јавља у безброј видова, налази се у свим облицима материје, грубом материјалу, грубом камену, али и у човеку док дише. Поново можемо извести закључак, као на почетку; да се живот одвија путем сталног инкорпорирања нашег тела у остатак света – уздисањем и издисањем.

Јога тренинзи, имају и медитацију на дисање. Дисање је дакле медитативна веза између физичког и виших светова. Управо сада долазимо до закључка да нас два основна става, стојећи и седећи, доводе до стања медитације дисања у којима отварамо канале ка духовној надоградњи.

1. Основни стојећи положај

Основни стојећи положај / Јога положај Планина-Тадасана/ јесте положај сам за себе и захтевнији је него што изгледа. У том положају стојимо мирно, непомично, стабилно и спокојно – као планине. Положај „планине“ може имати многе варијанте обзиром на положај руку. Изводи се у неколико корака: Треба стати тако да се пете стопала додирују, а да су стопала под правим углом. Сводови стопала да су подигнути колико то обућа дозвољава. Тежину тела

равномерно распоредити на стопала. Учврстити бутине и подићи чашнице колена али без стискања трбушних мишића. Бутине благо уврнути према унутра. Замислите као да пуштате корење кроз скочне зглобове и осетите као да се енергија из тла креће према горе кроз ноге, стомак, труп, све до врха главе. Отворите грудни кош и пустити лопатице ка доле. Руке поставити према захтеву става и степена у коме се масон налази. Центрирајте главу тачно изнад карлице са вилицом паралелном на под. Извући главу из врата. Смекшајте поглед и гледајте у даљину. Реците у себи „Ја јесам“ без икаквог атрибута.

Ово је основни положај у којем се дише лагано и полако, без напрезања, чији је основни циљ дубље стање мира ума како би био спреман на активност унутар себе самога. Другим речима то је положај који обезбеђује такво дисање које отвара духовне канале, којим је наш ум спреман да прими поруку. У овом положају се примају тајне слободног зидарства, а најприхватљивија техника дисања у том положају је Ребиртинг дисање, дисање новорођеног детета.

2. Основи седећи положај

Основи седећи положај / Јога положај Притка- Дандасана/ јесте захтеван положај за дуже седење. У том положају седимо право да би обезбедили правилно и пуно дисање. У овом положају отварамо канале духа који на миран начин прати ритуал и прима поруке које се крију у његовој симболици. У том положају слушамо и доживљавамо духовно братство масонерије. Правилно седење је дефинисано ритуалом: кичма је право постављена, стопала се додирују у петама и постављена су под правим углом, руке су постављене на бутине са длановима ка поду. Како бисте добили чврст прав положај леђа, покушајте (са удахом) визуализовати енергију како струји са дна кичменог стуба до врата и рамена (са издахом) назад до репне кости. Бутине су чврсте али не у грчу. Можете покушати осетити као да пуштате корење из седалних мишића у под. Замислите да вам је кичма нека притка у средишту трупа која је чврсто укореењена у под. Као и у првом случају користи се техника лаганог дисања у првилном - непрекидном низу.

3. Ребиртинг дисање

Ребиртинг дисање је уједно техника са којом сам се највише бавио. Ефекти у Ребиртинг дисању, догађају се на сва четири нивоа: телесном, емоционалном, менталном и духовном. Ребиртинг дисање је способно да има утицај на сва ова четири нивоа: Показује да је наше дисање способно да акумулира емоцију стреса... Замислите летњи дан...уживате и ходате сеоским сокаком, изненада из дворишта залаје пас! Шта нам се дешава... Деси нам се да смо моментално зауставили дах ... Сваки стрес чини да реагујемо заустављајући дах. Заустављање даха због стреса, чини да имамо деформисано дисање, а деформисано дисање значи да дишемо само горњим делом плућа. После сваког стреса дисање остаје деформисано. Због тога што користимо само горњи део плућа, наше тело пати од недостатка кисеоника па се телесне и менталне функције успоравају... тај начин дисања јесте болесно дисање, а повремено тело вас натера на уздах да би вам дало сигнал.

Враћајући пун удисај кроз ребиртинг дисање, освешћавамо трауматичне ситуације из живота и дисањем их уклањамо. Ребретинг дисање јесте паралела психоанализи. Свесно и намерно извођење дисања по овом ритму, има за резултат јављање телесног и психичког стања, које том ритму одговара. Намерно дисање по овом ритму има за непосредну последицу, далеко више упијање ПРАМЕ у нервни систем у далеко већим количинама од нормалне.

Закључак: сваки појединачни дах уноси духовну супстанцу у наше тело.

Порекло латинског назива за дах или дисање је „in spiritus“ што значи „Бог у нама“. Одатле долази и реч инспирација или испуњеност духом. И трећи пут можемо употребити реченицу: Живот се одвија путем сталног инкорпорирања нашег тела у остатак света – удисајем и издисајем.

Владање дахом је исто што и владање собом, физички и духовно! Ако и не доживите осећај духовног баланса, врло опипљива корист правилног дисања у наведеним положајима биће: опуштање мишићне тензије, повећање капацитета плућа, побољшана детоксикација, драматично смањење страхова и анксиозности, јачање имуног система и умирење ума. Свесност о даху једна је од најбољих метода уопште за смирење и стабилизацију ума.

Надам се да сам успео да покажем да је дисање носилац животне и спиритуалне енергије. Примењено у Братском ланцу, у коме је лева рука (рука емоција) окренута навише према енергији свога Брата, а десна рука (рука разума) окренута наниже, која предаје енергију своме Брату, право је место где сваки Брат применом лаганог дисања може отворити канале ка свом духу и осетити снагу струјеће енергије Братства.

Закључак: Пазите на свој дах!!!

Б.Ј. ПЛ Константин Велики, Ор.Ниш

Мисија Масонерије са освртом на Фихтеову Филозофију масонства

„Неби ме ни тражио да ме (већ) ниси нашао“

Скоро све светске Обедијенције у својим конститутивним документима као први циљ масонерије истичу изучавање недовољно истражених прастарих тајни и мистерија, у циљу духовног напретка и уздизања свог чланства. Овај општи циљ произлази из појединачног. Масонство је дакле индивидуалистичко. Полазна тачка је изградња себе, сваки члан изграђује себе на основу етичких принципа и рекло би се да ту лежи главна тајна Слободног зидарства. Из овога произлази да личне користи нису материјалне, већ духовне природе. Дакле Масон мора да схвати да су његови најунутрашњији мотиви показатељ његове стварне сопствености, а они који дозволе да их у масонско Братство уведу друштвени положај, финансијски или пословни циљеви, или себични и материјалистички идеали, тиме аутоматски сами себе одвајају од Масонерије.

Који то мотив изводи масонског Кандидата из профаног света и води завојитим степеницама до Светлости? То може знати само он лично јер се у његовом срцу крије мотив његових дела. У сваком случају мотив је најважнији од свега, јер када падамо, ако је наш мотив истински, ми побеђујемо. И када постижемо успехе, ако је наш мотив недостојан, ми губимо.

Ако пођемо од чињенице да је мој мотив био да свет учиним бољим, постављам себи питање, како ће моја духовна надоградња допринети остварању овог циља, како ће средину коју сам затекао учинити бољом и да ли је за то заиста довољно само моје духовно просветљење. Како је ово питање у потпуности имлицирано у Фихтеовој тези да „у сваком опажању опажаш само своје властито стање“, један од могућих одговора на моје питање покушаћу да нађем управо у Фихтеовој „Филозофији масонства“ и анализи Маринка Лолића коју је дао у научном раду „Филозоф у масонској ложи“.

ЈОХАН ГОТЛИБ ФИХТЕ (1762-1814) спада у групу истакнутих филозофа немачке класичне филозофије који су обојили људску мисао и дело почетком технолошке револуције савременог доба. Рођен је у сиромашној средини, студирао теологију и рано почео да предаје на Јенском факултету. Исто тако рано почео је да се интересује за филозофију са тежиштем на даљем развоју Кантових мисли. Он поново уздиже човека као појам у филозофији, што је пре њега покушао и Декарт.

Како само објашњењима симбола не могу докучити мисију масонског братства, разраду теме ћу базирати на Фихтеовом моралном закону који једноставно гласи „буди“. Он је важан филозоф јер је управо на том закону развијао филозофске основе савремене масонерије.

„Мислим дакле јесам“ каже Декарт

„Чиним дакле јесам“ каже Фихте

У развоју своје мисли Фихте пише „Ја имам само једно потпуно осећање свог битисања, да делујем изван себе. Што више чиним, све више постајем срећнији.“ Идеја деловања има статус начела. На трагу Кантове мисли, рано је развио своје схватање филозофије као науке које се не исцрпљује у равнодушном теоретском сазнању. Према Фихтеовој филозофској замисли, модерне науке и научна истраживања морају се односити на највишу сврху човечанства, на оплемењивање људског рода, а главни задатак види у ширењу хуманитета у највишем смислу те речи. На овај начин, већ у првом циклусу својих предавања, принцип рада је подигнут на ниво највишег начела егзистенције и извора људске среће. Шта више, принцип деловања постао је категорички императив Фихтеове филозофије.

Johan Gotlib Fichte 1762-1814

Ове реформаторске амбиције немачког филозофа, да своју филозофску мисао учини делотворном у реалности, за нас има значај који је изнет у делу „Филозофија масонства“ или под другим називом „Писма Константу“. Само дело је настало из предавања пред изабраним братством Ложе Ројал Јорк у Берлину 1800. године, анонимно објављеним тек 1802. године. На основу анализе изворног текста, закључује се да је Фихте у масонско братство ступио 1792. године у неку Ложу у Гдањску а да су поменута предавања прво извршена 1794. године приликом његове афилације у Ложу Гинтер код стојећег лава у Рудолштату.

У почетку Фихте је према масонима имао врло амбивалентан став, па је чак одбијао да потврди своју масонску припадност. Као кључни разлог он истиче недостатак главне сврхе у масонству. Непостојање главне сврхе али и стални спорови међу масонским ложама (што значи да то није само нама својствено) изазивале су код њега велике недоумице о приступању у братство. Међутим био је убеђен да и поред крупних недостатака, масонско братство представља сигурно средство које омогућава да се дође до утицајних друштвених веза, али и потребу да се у савременом добу, које оцењује као искварено, створи једно друштво које би представљало семе добра.

Из овога је произашла Фихтеова намера да масонерију искористи за ширење филозофије трансценденталног идеализма. Тај план је видљив у промени става према кључном питању масонског реда : проблему одређења главне сврхе. У афилационој беседи, која чини основу филозофије масонства он износи на разматрање своја размишљања о том проблему. „Сврха човека не лежи нигде другде до у човеку самом.“ Ту једноставну универзалну сврху он одређује на следећи начин: “Коначни, али недостижан циљ човеков јесте савршенство, но његов достижни циљ је стално усавршавање: његов коначни недостижни циљ је потпуна слобода од

следе природне силе у њему и утицаја спољашњих ствари на њега. Но, његов достижни циљ је непрестано ослобађање“.

Примењујући трансценденталну методу и принципе трансценденталне филозофије Фихте даје себи задатак да темељно испита „шта је масонство по себи и за себе, или тачније, шта оно по себи и за себе може бити или шта треба да буде“. Већ на самом почетку свог предавања јасно је ставио до знања да критичка историографија која истражује настанак, ширење и развој Слободног зидарства, не може открити праву сврху масонског реда. Другим речима, настојао је да покаже да се критеријуми не могу пронаћи у контравезној традицији, већ се морају темељити на законима ума. Овакав методолошки обрт у критичком преиспитивању сврхе масонерије имао је за последицу не само другачије одређење њеног облика, већ и њеног садржаја.

Испитујући из трансценденталне перспективе сврху масонског реда, Фихте је дошао до закључка, да је главни човеков задатак да пронађе нешто чему ће као свом највишем циљу подредити све и на основу чега ће, као свог апсолутног мерила моћи да суди о свему. То највише мерило треба да буде у непосредном јединству с човековом унутрашњом природом. Трансценденталном дедукцијом принципа масонерије, /“СПОЗНАЈ САМОГА СЕБЕ“/ Фихте је показао да се као сврха масонског реда може истраживати само оно што мудар и добар човек узима за сврху властитог живота, на основу чега је дошао до закључка да коначну сврху људског опстанка на земљи чини човечност коју носимо у себи и њено највише могуће усавршавање.

Својом теоријом универзалног васпитања Фихте је настојао да реafirмише право значење захтева за највишим могућим развитком хуманитета, схваћеног као човековог начина живљења. Та замисао утемељена је на фундаменталном увиду, истакнутом на почетку модерне епохе, да теоретско знање по својој природи има практични карактер и да представља главни услов човекове еманципације. Веровао је стога да су чланови масонског реда дужни да своја знања и вештине приложе на начин који ће бити приступачан свим припадницима заједнице. То, пре свега, значи да из властитих искустава морају да одстране све оно што има партикуларни карактер. Управо тражење медијума универзалности за различита појединачна сазнања и искуства представља главни задатак масонског савеза.

Тек када у свом формирању достигне пуну зрелост (а под зрелошћу се подразумева достизање најширег обима људске слободе и хуманитета људске личности), слободни зидар стиче способност да утиче на односе међу људима који се налазе ван масонског реда. Овај став се заснива на уверењу да нико не заузима своје место у великом друштву сврсисходније од онога ко је у стању да захваљујући свом знању види шире од свога сталежа, ко има преглед не само над тим сталежом, него и над оном фином граничном линијом која раздваја издвојено и велико људско друштво.

Крајњи циљ масонске едукације Фихте види у стварању узорних чланова великог друштва који би били омиљени и популарни научници, разборити, а не само спретни трговци и мудри васпитачи. Трансцендентална дедукција филозофских принципа масонства, коју је Фихте извршио у свом првом предавању, представља с једне стране темељну припрему за филозофско утемељење критеријума за процењивање савременог стања зидарства, његових обреда, закона и обичаја, а с друге стране, њоме су детаљно размотрене могућности примене главних принципа филозофије масонства – „СЛОБОДЕ, ЈЕДНАКОСТИ, БРАТСТВА“.

Свестан дубине раздора који постоји између идеала живота и света у којем је живео, Фихте своја предавања завршава позивом Констану, измишљеној или стварној личности, којој су ова разматрања посвећена, да ако се слаже с његовом филозофијом слободног зидарства, не буде само пуки поседник знања, већ да делује и то утолико ревностије што више буде уверен да стварност заостаје за тим идеалима. Овај апел темељи на филозофском уверењу да „онај ко при

уочавању недостатака људских односа диже руке и одлази жалећи се на зла времена“ тај по њему „није никакав муж“ . Остајући доследан свом филозофском уверењу у практичну моћ филозофског мишљења, Фихте се не обраћа, толико онима који су способни само да стекну теоријски увид у људску несавршеност, већ пре свега онима који су спремни да преузму тешку и одговорну дужност њиховог оплемењивања.

Дакле, изградити етички храм целог човечанства коначни је циљ Слободног зидарства, а дужност националне масонерије је припремити свој народ за тај циљ. Колико ћемо досегнути у постизању тог циља на савести је свакога од нас.

Бр.С.В.

ПЛ Константин Велики, Ор.Ниш

PARALELE MASONERIJE I KABALE

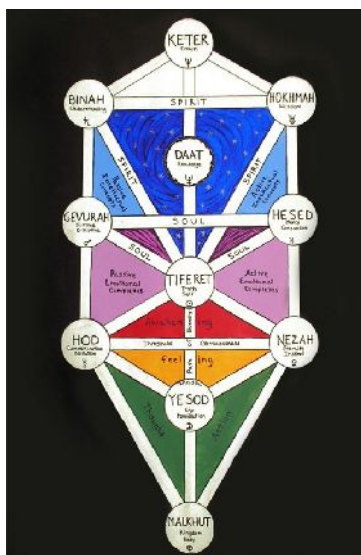
ALBERT PAJK: „U vašim je rukama da otključate tajne masonerije“.

ALBERT PAJK: „Na vama je da sami otkrijete ovaj zakon i ovu tajnu“.

ALBERT PAJK: „Zadatak svakog masona jeste da otkrije tajnu masonerije, promišljajući o njenim amblemima, o onome što se kaže i uradi na tom poslu. Tragaj i ... naći ćeš“.

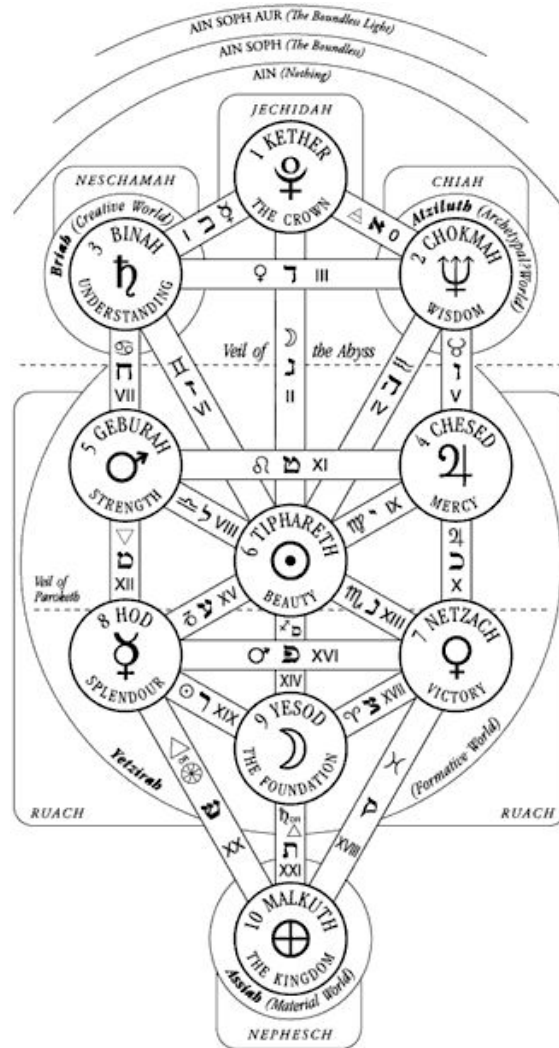
Sveta Kabala ima više mogućih porekala. Jedno do njih kaže da ista označava predanje i smatra se da je nauka o sveukupnosti stvaranja i razaranja, načina funkcionisanja pojavnog i nepojavnog sveta. Jevrejske legende govore da je Kabala prvo podučena Mojsije od Strane Boga lično, a za vreme primanja tablica deset zapovesti. Nadalje, ova nauka je prenošena usmeno isključivo pripadnicima plemena Levijevog, jevrejskog plemena koje je tradicionalno davalo sveštenike hramu i čuvaru kovčega zaveta. Legenda takodje kaže da je Car Solomon uz pomoć Kabale činio čuda i izgonio demone. Prve pisane knjige ove svete nauke nastale su ipak tek u srednjem veku, a među njima najvažniju predstavlja - Zohar.

Vrhovni lični cilj masonerije potpuno je istovetan cilju antičkih misterija kao i cilju svakog ozbiljnog kabaliste. Taj cilj je duhovni rast i usavršavanje, ili što bi tvorci misterija često govorili - nadčovek. Čovek jeste stvoren po liku Božijem ali nesavršen. Međutim i kao takav ima slobodu da bira svoju meru rasta ili pak pada. I ništa lepše ne miriše no onaj kog volimo i ništa na ovom svetu ne smrdi ko čovek. Od ovog polazišta bismo trebali krenuti u razumevanju kraljevske umetnosti i njene veze sa kabalom.

Osnovne operacije u kabali izvode se na „drvetu života“. Drvo života je ono drvo sa kog su Adam i Eva pojeli jabuku stekli znanje i bili proterani iz raja. Drvo se satoji od deset sefirot: Keter, Čohma, Bina, Česed, Geburah, Tiferet, Neceh, Hod, Jesud i Malkut kao i dvadeset dve staze koje ih spajaju. Sve ukupno govorimo o 33 staze.

U klasičnim masonskim knjigama nalazimo da 33 stepena predstavlja 32 pršljena kičme i glavu kao 33-ći. Medjutim kod masona okrenutih ezoteriji, nikad eksplicitno ali uvek dovoljno jasno, ovaj broj se dovodi u vezu sa 33 staze na kabalističkom drvetu života. Neka vas ne zbuni matematika, jer kabalisti kao i masoni često posežu za zbunjivanjem glupih i malodušnih, što se smatra nekom vrstom testa.

Dalje je deset sefirota podeljeno u dva velika trojstva, kao i u četiri sveta: Atzilut, Brija, Jezira i Azija, a samo drvo života u tri stuba: dva spoljna i jedan sredisnji. Desni stub naziva se stub strogosti i na vrhu mu je sefirot koji znači razumevanje. Levi stub naziva se stub milosrdja i na vrhu mu stoji mudrost. Srednji stub je stub na kom se nalaze tri stepena onih koji kreću putem kabala. Prvo veliko trojstvo ili tri velika svetla kabala su sefiroti: Keter, Čohma i Bina. Keter iako je najteže objašnjiva sefira odgovara početku - onom iz čega je sve stvoreno. Velikom vrtlogu. Genezi - stvaranju. Slovo G. Čohma je sledeća sefira i označava muški princip, vizuelno je to pravougaonik okrenut na gore. Trougao sa vrhom nagore - falus. Šestar. Treća sefira koja kompletira prvo veliko trojstvo kabale je Bina. Bina je ženski princip, veiliki okean, Saturn, velika majka. Prav ugao okrenut na dole. Uglomer.

Tri velika svetla: knjiga zakona ili geneze, šestar i uglomer (Keter, Čohma i Bina).

Drugo trojstvo kabale čine emanacije nastale spuštanjem svetla od Kreatora, odnosno emaniranjem iz sefire Bina i to su: Česed, Geburah i Tiferet. Planeta Česeda je Jupiter a značenje je ljubav, milost. Geburah je Mars i označava Snagu. Treća sefira jeste Tiferet koji predstavlja Lepotu. Trojstvo kabale: milosrdje, snaga i lepota.

Tri mala svetla kraljevske umetnosti: mudrost, snaga i lepota.

Neceh i Hod su sledeće dve sefire i od njih počinju dva lateralna stuba kabale: Stub strogosti i stub milosrđa. U sredini ostaje sefira Jesud. Neceh znaci Venera, telesno instinktivno i na pocetku je stuba milosrdja. Hod je sefira Merkura, znanja, racija uma i na pocetku je stuba strogosti. Izmedju dva stuba smeštena su tri stepena uspinjanja. Na pocetku sefira Malkut koja predstavlja sve materijalno i izražava se kroz četiri elementa: zemlju , vatru, vodu i vazduh.

Zatim sefira Jesod koja predstavlja sledeći stepen i to je sefira ulaska u ezoterijski krug posvećenih , oznacava se Mesecom. I kao treći stepen srednjeg stuba sefira Tifaret. Citiraću Dion Fortune-sefira majstora. „Ova sefira je predstavljena Suncem, Isusom, Bogom Ra. Rađanjem, umiranjem i Vaskrsenjem iz mrtvih. Očito da postoje značajne korelacije masonske simbolike i kabale koje onom ko je upućen makar i u početna znanja upadaju u oko.

Za kraj moram reći da postoji i crna kabala, odnosno obrnuto drvo zivota, koje se zove klifot jer svaki sefirot ima svoju zlu stranu. Pravi kabalista kao i pravi slobodni zidar zna da znanjem, hrabrošću, upornošću, ćutanjem može da stigne na cilj samo održavajući finu ravnotežu puta a svestan dobra i svestan zla.

Brat S.R.

PL Konstantin Veliki, Niš